

DĚTSKÉ STRÁNKY

VERŠOVANÁ POHÁDKA O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH

napsala Dagmar Vysoká, ilustrovala Milada Zemanová

S Holenou a macechou
v domku žije pod střechou
Maruška - ta dívka pilná,
hodná, milá, neomylná.

Matka jí však ráda nemá,
jenom chyby na ni hledá.
Nemožnosti na ni chce,
jen aby jí bylo zle.

Tak jí pošle pro fialku,
vždyť je zima nyní venku!
Kdopak si to vymyslel,
asi horkou nemoc měl.

Macecha a Holena
přivonět si chuť teď má
k fialové kytičce.
Tak poroučí Marušce:

"Neotálej a už běž!
A když brzy nepřijdeš,
tak se hodně rozzlobíme
a domů tě nepustíme."

Tak Maruška vyrazí,
sníh a mráz jí nemrazí.
Kudy ale dát se má?
Dlouhou chvíli přemítá.

Pak vyrazí cestou k lesu.
Jejda! Už se zimou třesu.
V dálce oheň zasvítlí,
já - už běží pro kvítí.

Když dorazí k ohničku,
je tam dvanáct měsíčků.
Tak jim svoji prosbu řekne
a měsíčků srdce změkne.

Její prosbu vyplní,
rozloučí se potom s ní.
Fialky jí natrhají,
na rozloučku zamávají.

Macecha i Holena
srdce z ledu ale má.
Další úkol vymyslí si.
Musí znovu za měsíci.

Jahody prý nyní chtějí,
tak Marušku vyhánějí.
Maruška už ví, kam jít,
k měsíčkům se běží skryt.

Ti jí zase pomohou
s touhle těžkou úlohou.
Už jahody domů nese,
sestro, matko, radujte se!

Zase nejsou spokojeny.
Dobrého jim zas nic není.
Teď vymyslí jablička,
znovu jde ven Maruška.

Měsíčkové už se mračí
na sestru a matku dračí.
Jablička jí ještě dají,
na matku už nadávají.

Když se Maruška domů vrátí,
matce, sestře plány zhatí.
Už se z domu nechce hnout,
máti se má rozhodnout.

Když si další jabka dát,
musí si je natrhat.
Sněhem, větrem ty dvě jdou...
v kruté zimě umrznou.

